

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον ἀριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οὐκούμεν γῆν τῶν Παρθενῶντων.

Χίλια κ' ἐνθακάδα πέντε,
τὰ κουνούμε κ' ἐν ακουνημένα.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομαὶ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κατὰ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δέκα φράγκα καὶ ἑπτὰ χέρι.

Εἰς γνάσιν ἔφορμον παντὸς εὐνοοῦσος τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν ὁράματα ἑρμηνοῦ ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν δὲ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλει.

Ἐξ ἑνὸς μηνὸς ἀγοῦστού,
ἐποχὴ τοῦ νέου μούστου.

Τέσσερα καὶ ἐνθακάδα,
κόβει βωμοῦντων γλῶσσα.

**Περικλῆτος, Φασουλῆς,
κ' οἱ Ρωμοῦν' οἱ προσφιλεῖς.**

Τοὺς θυμάσαι τοὺς Ρωμοῦντας,
ποδῖθαν' οὕτως ἱσοτεράνους;
τῆς θυμάσαι τῆς Ρωμῶνταις,
τῆς φοιτητρίαις νιαρνέταις;

Ἄμμι' τὰ χρόνια τῆς εὐκλειας
τὰ θυμάσαι τὰ παλαιά;
τὰ θυμάσαι τῆς φίλης
τάτελεστα φίλῃ;

Ὡς θυμάσαι μὲ τὸν κοῦνον τὴν ὥρα τῆς Ρωμανίαν,
τὴν μαριόλα, τὴν ἀρσάτη,
ποῦ μὲ μάνα σὸν γαῖδα
τὴν ἐντίπαιες, σακάνη,
κ' ἔκτανες λογολαβία
μὲ τὸ ζῶρι, μὲ τὴν βία;

Σ' ἔλασες παροξυνόμε
καὶ ἐξορνήτιες τραγῆσσα,
κ' ἐγὼ σοῦ βία: ἀκαμμένος,
τὴν κακὴ ψυχὴ σου φίλῃσα.

Πῶς περῶσαμε καὶ τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται.
Μὲ τραγοῦδα καὶ μὲ κόμους
μάτσα μούτσα μὲς στοὺς δρόμους,
μάτσα μούτ' σὶ καφφερέντζα,
ποῦ μᾶς ἔλασες μανία
μὲ τὴν φίλῃ Ρωμανία.

Ἀνατρίχτα' σ' ἄλθθηρα σὸν ἐκόνταξ αἰμά μου
τὸν σοφὸ τὸν Τεταλέσσο,
κ' ἐξ ἀγάπης' στοὺς Ρωμοῦντας εἰς ἄλλῃ τὸνομά μου
κ' ἑλερόμουν Φασουλέσσο.

Τοὺς ἀγάπησε πολὺ
καθεμια μαλαγῶνα,
κ' ἔβγανε κ' ἡ Φασουλή
μ' ἔσαν κοῦνο σὸν Ρωμῶνα.

Πι μεγάλη συμμαχία!
εἰ φωνή! εἰ γινάρισμα!...
κ' ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα
τοὺς ταῖζαν χάρισμα.

Ἄεγαμε τὴν Βουλγαρία νὰ τὴν κόψωμε σὸν περῶσο,
κ' ὅταν ἀπ' τοῦ θανοποδίου τόχη τῶρα νὰ περῶσο,
δὲν ξεχάνω τοὺς Ρωμοῦντας πῶς ἐξερίχτηκαν σὸν γλῶσο;
σ' ἔρα χαρισμοῦ βαρέλι...
δὲν ξεχάνω πόσο τότε περιδρόμασε χαρὶν
μὲ σύμμαχος ἀγέλη.

Φάτε κ' ἄλλη μὲν βαρέλι
καὶ χαλδί νὰ σὰς γίγη,
καὶ πιόντας τὰ καπὶλα
περιδρόμασαν ἐκείνοι.

Κ' ἐμεῖς δλοῖ, φαρμαρόνο,
ἐχορταίναμε καὶ μόνο,
βλέποντες κλεινοὺς συμμαχούς
νὰ μᾶς κάνουν ἐτόμα χάρη,
καὶ τοὺς ἀδερμούς των στομάχους
νὰ γυρίζουν μὲ χαρὶν.

Γιὰ τὴν δρεξί των τοῦτη
 πῶς τοὺς καμαρώνουμε,
 καὶ τὰ μάτια μας, τοιφοῦτη,
 ὁλοι τὰ γλαρώνουμε,
 κ' εἶχαμε τὸ στόμα χάσκα
 κ' ἐφρονάζαμε τραγίσκα.

Τί λαὸς δουγκινεῖτο
 μὲ τοὺς τρώγοντας εὐλόγως..
 καθεμὴ μπουκιά καὶ ζήτω,
 καθεμὴ μπουκιά καὶ λόγος.

Πόσους λόγους εἶχαν βγάλει
 τόσοι ρήτορες μεγάλοι!
 Τί προπόσεις, τί φρενίτις,
 ποῦ δὲν εἶχε τελειωμό,
 κ' ἀπὸ τότε φραγγίτις
 μὲν παιράζει τὸν λαμό.

Χαίροτε χαβιαροφάγοι..
 κάθε πνεῦμαν διεργάγη,
 κ' ἀκουγα φρενίτης δλους
 νὰ βελάζουνε σὰν τράγοι
 γιὰ τραγίσκας καὶ Καρόλους.

Ἔλα κέρνα, παππαδιά,
 τῶν Ρωμούνων τὰ παιδιά,
 ποῦ μὰς ἔχουν' σὶν καρδιά.

Ζήτω τόση βουλμία,
 ζήτωσαν οἱ Κάρολοι..
 κ' ἂν αὐτοὶ μὰς ἔχουν μία,
 μὰ τοὺς ἔχω παρόλι.

Π.—

Μὴ τὰς τότε συγκινήσεις
 ἀναφέρεις σὶν παρόν,
 μὴ μοῦ ψάλλης ἀναμνήσεις
 εὐδαιμόνων ἡμερῶν.

Δὲν ξεχάνω τὰς ἡμέρας
 δαυιλοῦς φιλοξενίας,
 δὲν ξεχάνω τὰς χιμαίρας
 τῆς συμμάχου Ρουμανίας.

Ποῖος τότε σ' ἴσῃ Γραισιὰ
 σάλος πατριωκός,
 δταν εἰς τὴν Ἀμπασιὰ
 συνητήθη φιλικός
 ἡ Κορώνα τῶν Ἑλλήνων
 μὲ τὸν Κάρολον ἐκείνον.

Πόσοι θρίαμβοι καὶ νίκαι..
 καὶ δὲν ἔχασα καθόλου
 πῶς τὸν Κάρολον εὐρήκει
 καὶ τὴν θέλαν τοῦ Καρόλου.

Κάθε πόθος ἐπιληρώθη
 δι' ἐκείνης τῆς ἀγάπης,
 καὶ στὰ πόδια μας ἐστρώθη
 χλοερὸς ἐκ ῥόδων τάπης.

Ἀμπασιὰ... πᾶς Ρωμούνος καὶ Ρωμὸς ἐπυροπολεῖτο,
 κ' ἐφρονάζαμε, κανάγια,
 ζήτω τὸ Ταῦνι, ζήτω
 τὸ Γαστάιν κ' ἡ Σινάγια.

Ἀμπασιὰ... πᾶς Ρωμούνος καὶ Ρωμὸς ἠκτινοβόλει
 κ' ἔδρελ' ἐσπερίδων μῆλα σὶν χρυσὸ σου περιβόλι.
 Ἀμπασιὰ... σὺ κ' ἐμένα τὸν Ρωμὸν τὸν κακομοῖρη
 μ' εἶχες κάμει νὰ χαρῶ..
 Ἀμπασιὰ... τίριλλοι..
 Ἀμπασιὰ... τραλαφῶ.

Δὲν ξεχάνω, παπαδέλα,
 πῶς ὁ τοὺς παντός ἐξέστη,
 μήτε τόσα σῦρε κ' ἔλα,
 ποῦ σχεδὸν χωρὶς πατοῦναις
 γύρισαν σὶν Βουκουρεῖτου
 κ' οἱ Ρωμούνοι κ' ἡ Ρωμάνουας.

Νά! θαρρῶ πῶς τοὺς κιντάζω καὶ μεπὸς φιλοπατρίας
 εἰς χορμαί σὶν Τσιτσιλέτκο
 κ' ἀγκαλιζῶ ρουτιετίας
 σὰν τὸ βούτυρο τὸ φρέσκο.

Δόγοι ἔσπευγαν ἀγάπης ἐκ πυκνῶν δόδοιτων ἔρκους,
 κ' εἶλεν πρὸς τῆς Ρουμάναις,
 ποῦναι σὶν πᾶνχλιδα μίναις:
 μαντζουράνα σὶν κατὼ νὰ σὰς δάγκωνα σὶν σβέρκους.

Φ.—

Ἡ φιλαῖς τώρα πάνε
 κ' ἀπ' ἔδω κ' ἐκεῖ σκορπᾶνε
 τόσα ῥόδα, τόσοι κνήνοι.

Τότ' ἀπέμειναν τ' ἀγκάθια
 καὶ ταῦτ' αὖ μὲ τὰ καλὰ θία
 ἔχασαν αὐτοὶ κ' ἐκείνοι.

Τώρα ἔσσεσαν μαζί μας καὶ μὰς λέγουν τὸ καὶ τὸ
 οἱ Ρωμούν' οἱ Γοσποδάρη,
 λὲς καὶ κόκκινο χαβιάρη
 νάφαραν σὶν τοῦ Θανοπούλου, κ' ἔχι μαῦρο σιμωτό.

Ἀχ! καὶ νάχα τρεῖς διάδες
 τώρα ποῦναι καὶ νηστεία..
 Π.—
 Θὰ σοῦ δάσω τρεῖς γιαννάδες
 καὶ παραίτησις τάστιε.

Φ.—

Γιαί, βρε μάσκαρὰ,
 νὰ σβήνη μὲ τὸν χρόνον
 φίλα φλογερὰ
 δύο λαὸν καὶ θρόνον.

κόσμος τους πάλιν φίλους τους βλέπει κεγχέως
 η' δ' αὖν με τούτους χάσκει...
 αὐτὸ τῆς Ἀμπατοίας τὰ μέγα γεγονόσ
 δὲν ἦταν παρὰ γράσο.

Εξοχὸν τὴν Ἀμπατοία,
 μὲς δίδουν μὲν μπατοία,
 καὶ τρώει μὲν κλετοία.

Οἱ μεγάλοι σέρμαχοί μας,
 πόσαν φῶς μας καὶ ψυχὴ μας,
 ἀγάπης τὰ τραγοῦδια, τῆς ἀγάπης τὰ φίλα
 μὲς γυρίζουν θυμωμένοι,
 μόροντὸ χαρμὰς μὲν
 δὲ μὲν μὲν γὰ πάντα σὺν συμμάχων τὴν κοιλία.

**Ὁνερα τῆς Ρουμανίας
 περὶ τῆς Μακεδονίας.**

Μὲς στὴ λαβρά, μὲς στὴ ζῶση
 πῆγαυε σὺ Βουκοβίνα,
 γὰρ τὰ δὲ: ψευδο-Ρομῖνοι,
 καὶ Ρωμῖνοι ρωμανισθέντες,
 καὶ πολλοὺς Γερμανισθέντες
 καθ' ἑμὼν δαιμονισθέντες.

ἀγάπας καὶ ἐρημεύσεις,
 ποδοῦν αἰν Βουλγαρίδι...
 βῆσαν καὶ ἄλλοι μουστερηδες
 καὶ γυρίζουν μερδιό.

Πῶς λυποῦμαι, Περικίενο, τοὺς καθήμενους τοὺς συμμάχους,
 ποὺ ζῆτοιν γὰ' βροτὸν Ρωμῖνους μέσ' στὴ Μακεδονία,
 μὰ δὲν βρίσκουν καὶ γὰρ τέτοιους βγάδουν τοὺς Κουτσοβλάχους,
 καὶ προτόμα γυρίζουν ἀγὼν ἀγὼν μὲ μανία.

Καὶ τὰ βάλανε μαζί μας, καὶ σὲ χεῖρ πλεμυρῶζον
 ἔβρεξε κάθε μας τιμὴ...
 πῶς μ' ἀρῶσαι ποὺ μὲς βρίζουν
 γὰρ γὰ' βρίσκαμε καὶ ἐμεῖς.

Ποῦς, μαρὶ, δὲν δὲ θανύσῃ
 καὶ τὸν κύριο Φλωρέσκο,
 καὶ τὸν κύριο Δισόκο,
 ποδναὶ παστρινὸ κομμῖτσι.

Ὁ Δισόκο, Περικίενο, εἰ Ρωμῖνός πατριώτης,
 Βουλγαρὸς ἀπὸ Βουλγαρίας καὶ σὺ τέλος ἐξωμότης.
 Πῶς πατόκορφα μὲς λούζει μὲ βρεισίδι δυνατὸ...
 τὴν κακίαν τοῦ τὴν ψυχῇ...
 δ πατέρας τοῦ στοὺς δρόμους ἐπικυλοῦσ' ἐνα ποτὸ
 καμωμένο μὲ κεχρί.

Σοῦναι μὲς μουχομύλνα,
 καὶ ἄλλοι τὸν φωνάζουν μαράννα,
 καὶ μ' αὐτὸ τὸ παρασοῦνικι δὲ τὸν εἰρη: στὴ Βλαχία
 γὰρ γυρῶν τὸ χαλάει μέσ' στὴν ἀναβροχιά.

Κύτταζε τὸν τὸν Δισόκο. πῶς τὸ μοῦτο του γαλλίει...
 ἄκου τον... Κομπάρζοτο ἐντοῦς καμάς σιργίλλει.
 Λεζιούνελε Ρωμῖνὸν βόρ φωνάζει μοτοῦδ
 πρὸς τοὺς γόρω πατριώτας, τοὺς τοσοῦτον ἀπομήτους,